

Publicerad 2013-09-08 19:03 av Amisan

Sommarens sista suck

Väskorna är packade och står i hallen.

Det är dags.

Jag är inte redo.

Jag kommer aldrig att vara redo.

Du ser på mig med sorgsna ögon.

Jag ser på dig och

jag vill fylla mitt vackraste ämbar

med min kärlek och

stilla

försiktigt

hålla den över dig

i njutningsfulla smekningar.

Det blir bara en längtansfull suck.

Vårt skepp har förlist och alla klockor har redan gått sin väg.

Du lyfter upp väskorna, går ut på verandan, stannar till, andas in och ser en sista gång ut över ängarna och havet.

Plötsligt inser jag att det också är sista gången som

jag står i skuggan av din rygg,

min sköld i livet

som alltid skyddat mig,

räddat mig från att

drunkna i allt det vackra.

Jag smyger in bakom dig och låter mina händer treva sig fram längs din midja till en omfamning.

Min kropp fastnar mjukt tätt intill din. Jag lägger min kind mot din lätt svettiga skjorta och tänker att

vi passar ju så bra ihop,

varför ser du inte det?

Två pusselbitar snidade ur

samma trästycke.

Sommaren vill heller inte släppa taget.

Tranorna har ångrat sig och slagit sig ner igen på fältet

efter att ha övat plogformationer hela dagen.

De borde ha hunnit långt söderut idag, men uppbrott är plågsamt för vinden, fåglarna och mig när den berusande sensommaren kramar bort minnet av det som måste ske.

Låt den här stunden,
minnet av din varma kropp,
sommarens sista suck
etsa sig fast i mig
i evighet

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Amisan med Poeter.se id #45358 innehar upphovsrätten